

JAKTHUNDEN.

Då herr Södergren, en stor jagare för Herren, utbytte denna jämmerdal mot en bättre vistelseort, lämnade han efter sig en älska och en hund.

Om älskan är icke mycket att säga annat än att hon var fruktansvärdt elak. Trots sina fyrtio år såg hon ganska bra ut, men hennes karaktär var icke väcker. Det var verkligen en elak kvinna.

Hvad beträffar hunden var det ett praktiskt, på alla hundutställningar prisbelönt djur. För jakt hade han inte sin like, och alla Nimrodar i omnejden afundades Södergren, hvilken var stolt över sin hund och icke skulle sålt den för något guld i världen. Då Södergren var död vägrade också hans älska, trots de fördelaktigaste anbud, att skilja sig från djuret.

Sälja Krut... Min stackars salig mans hund! För intet pris i världen!

På den stackars salige mannen tänkte hon inte mera, och hunden låg henne inte heller synnerligen om hjärtat. I själva verket var det bara det, att hon inte unnade någon människa någon glädje. Man säger, att det finns sådana kvinnor. Krut hade mycket tråkigt. Han älskade jakt över allt annat, och saknaden af hans älskingsnösje, hvilket han icke mer njöt sedan sin herres död, gjorde honom melankolisk. I sina hunddrömmar såg han svärmar, hela svärmar af unga raphnösser, hörde det muntra knallandet af bössor. Pang! Pang! Dock, ack, det var blott en dröm.

Äfven herr Hammarlöf älskade jakt över allt annat.

Han var en gammal ungkarl på femtio år, hvilken hade hopparat en liten, mycket vacker förmögenhet. Inbiten, ungkarl, var han stolt över att alltid skickligt ha undvikit modrens angrepp. Han var alltid vaksam, alltid färdig att draga sig tillbaka i rätt tid, innan man kunde kasta snaran över hans huvud.

Han hade bestämt sig för att sluta sina dagar i ett ljufligt "Far niente" och att endast leva för sina båda passioner, hvilka han hittills, fullkomligt upptagen af sitt arbete, hade nödgats obarmhärtigt betvinga. Det var jakt och fiskfångst — i synnerhet jakt.

Den första morgonen begaf sig Hammarlöf, klädd i full jakt-rustning, på väg. Öfver axeln bar han ett förträffligt gevär, en jaktväska, djup som gravnen, en rikligt försedd väska med lifsmedel, och bredvid honom skred stolt framåt en i Stockholm köpt hund. Det var en riktig lyckträff, att han kom öfver den hunden, hade säljaren sagt.

Dock på aftonen återvände Hammarlöf med oförträttat ärendet hem. Det samma skedde äfven följande dagar.

Den illa uppfostrade hunden skrämdde upp villbrådet en kilometer före jagaren.

Hammarlöf köpte en ny hund. Den hunden hade en annan metod. I motsats till hunden nr 1 ville hunden nr 2 på inga villkor följa sin herre. Sådana måste Hammarlöf flera gånger stanna och vänta på honom. Hunden hade lagt sig i gräset, synbarligen för att, innan han fortsatte vägen, ta sig en liten tupplur.

En tredje, en fjärde, en femte hund gjorde sitt intåg hos Hammarlöf. Ingen af dem dugde till någonting. Hammarlöf vände alltid hem utan att ha skjutit något.

Andra i hans ställe skulle ha förlorat modet.

Men Hammarlöf fattade ett beslut.

Om det inte går på annat sätt, jagar jag också.

Så skedde också. Morgonen därpå lämnade Hammarlöf sin hund nr 5 hemma och gick ensam ut med sitt skjutgevär.

Då Hammarlöf kom förbi älskan Södergrens hus låg Krut lättjefullt utsträckt på sanden och var sysselsatt med att fånga flugor, hvilka besvärade honom.

Då han fick syn på Hammarlöfs gevär sprang han upp på sina fyra ben.

En jagare! Och en jagare utan hund.

Krut sprang framför fötterna på mannen med geväret och vi-

tade vänligt med svansen. Hans öga såg med en sällsam våltalighet in i jagarens.

Om du inte har någon hund, sade han, så ta i alla fall mig med.

Och Hammarlöf svarade: — Kom.

Ett glädjesprång, ett muntert skall för att uttrycka förtjusningen öfver att man förstätt honom, och Kurt följde herr Hammarlöf. Det var sannerligen en riktigt glad jakt.

Krut öfverträdde sig själf. På aftonen återvände herr Hammarlöf tillbaka, krökt under bördan af jakthytet. Hans väska var öfverfull.

Man kan tänka sig, att han följande dag åter gick förbi älskan Södergrens hus, där han hoppades återfinna sin trogne hjälpare.

Men ack! Den trogne hjälparen låg icke på sin gamla plats. Herr Hammarlöf hvisslade.

Ett klagande tjut från det inre af trädgården svarade honom. Han närmade sig det öppna gallret och såg Krut.

Men kring hans hals låg en tjock järnkedja, hvilken var bunden kring en trädstam.

Hans jaktkamrat var fjättrad. Då hunden fick syn på deltagaren i sina bragder dagen förut, kunde han väl slita i kedjan och utbrista i ett vildt skall hvilket efter hand blef undergifvet och bedjande — men det hjälpte inte. Kedjan var fast.

Dock en fönstergardin lyftes, och en kvinna stack hänfullt leende ut huvudet... det var älskan Södergren. Den goda damen utbröt vid anblicken af herr Hammarlöfs missbelätna ansikte i ett skadeglatt leende.

— Gemen kvinna! utropade han ursinnig.

Hela dagen igenom var han förargad. På aftonen kom han rasande hem med tom jaktväska och utropade:

— Det kan inte gå längre på det här sättet. Jag måste ha hunden.

Utan att ge sig tid till att kläda om sig ropade han till älskan Södergren.

— Min bästa fru, sade han, vill ni sälja Krut åt mig?

— Hvad tänker ni på? Min stackars salig mans hund.

— Jag betalar er bra, fortfor herr Hammarlöf, föga rörd af hennes sentimentala betraktelse, 300 kronor.

Älskan Södergren skakade på huvudet.

— 500.

— Nej.

— 800.

— Nej, nej.

— Nå, så går jag ändå till 1,000 kronor. Afgjort!

— Inte för tio tusen.

— Hvarför det då? skrek Hammarlöf utom sig. Hvad ska ni då göra med hunden?

— Han beskyddar mig... En kvinna som står ensam behöver ett skydd.

— Jag skall skaffa er en annan, en riktig bandhund.

— Men det skulle ju inte vara min stackars, salige mans hund.

Hammarlöfs våltalighetskälla var uttömd. Frun ville icke lämna ifrån sig Kurt till något pris. Hon fann antagligen ett stort nöje i sin grannes vanmäktiga vrede.

Faktum är att Hammarlöf blef gruffligt ond. Nu då han hade lärt känna hundens storartade egenskaper, fann han djuret oömbärligt. Han måste ha hunden, kostade hvad det ville.

Han beslöt sig för att stjäla hunden och fly långt, mycket långt bort med honom.

— Det är mycket enkelt, sade skol-läraren grinande, det finns endast två sorters människor, hvilka nattetid springa öfver murar... tjuvar och förälskade.

Då herr Hammarlöf icke är någon tjuv, måste han... ja, hvad måste han?

Trots häftigheten i hr Hammarlöfs vägran blef den logiska slutföljen dragen, att hr Hammarlöf var förälskad i fru Södergren.

— Förälskad, jag som hatar äktenskapet... Och förälskad i den gråliga kvinnan, som inte vill sälja sin hund, det är otroligt, utropade Hammarlöf, då han vaknade morgonen därpå. Plötsligt fick han en ljus idé.

Egentligen, hvarför icke? Om jag gifter mig med henne, tillhör hunden mig. Krut skulle bli hans. Hvilken skön dröm!

Ja, men gifta sig med älskan Södergren! Att afstå från sin sköna ungdomstid! Hammarlöf dröjde ännu... han ref sig bakom örat. När allt kom omkring, fanns det inte något annat medel att åga Krut.

Han måste ge sig och ta tänkan med på köpet. Utan att öfverlägga mycket — han var nämligen rädd för att han skulle komma att ändra beslut — gick Hammarlöf rakt till älskan Södergren för att anhölla om hennes hand.

— Jag är väl tvungen att antaga er anbud, svarade hon, ty ni har komprometterat mig på ett rent otroligt sätt.

Inom kort firades bröllopet. På bröllopsaftonen då de båda makarna trädde in i brudgemakerna, d. v. s. i. d. älskan Södergrens sängkammare, gick Hammarlöf till fönstret, framför hvilket Kruts koja var belägen, samt tittade ut.

— Hvar är Krut? frågade han förvånad öfver att se hundkojan tom.

— Han finns inte längre, svarade bruden med sin ättiks röst. Jag låt döda honom i går.

— Döda Krut, utropade Hammarlöf, hvars blod stockades i ådrorna.

— Ja... nu då jag har en make som beskyddar, behöver jag inte längre någon hund.

Satt er i Hammarlöfs ställe, hvad skulle ni ha gjort?... Hammarlöf skummade af raseri.

Han blef röd, vitt, grön, gul. Därpå lyfte han handen med en hotande gest.

Knall — en väldig örfil smällde på fru Södergrens högra kind. Hon slog ifrån sig med fingrarna och gjorde ett försök att klösa sin angripare. Så small en ny örfil på vänstra kindbenet.

Därpå ryckte han i vansinnigt raseri henne i håret, slog därpå igen dörren bakom sig och rusade bort.

Man såg honom aldrig mer där i trakten.

Så var herr och fru Hammarlöfs bröllopsnatt till ända.

I allmänhet afliöpare inte saken på det sättet, menade skol-mästaren med ofjellen röst, då han omtalade historien. Men så är det med kärleksgiftermål.

Jag säger det, dessa kärleksgiftermål taga aldrig ett godt slut.

Förkyllning botad på en dag.

Tag LAXATIVE BROMO Quinine Tablets. Apotekare åtberlämna pängarne, om det icke betalar. E. W. GROVE'S namnteckning är på hvarje ask, 25c.

Från skolan. En lärare uppmanade sina lärjungar att framställa i bild hvad de en gång önskat bli. Alla satte sig med all flit till verket, tecknade soldater, matrosar, kuskar, fina damer, bondflickor o. d. Endast en liten flicka satt oerksam. Läraren frågade:

— Nå, Anna, du vet väl inte, hvad du vill bli.

Den lilla svarade: — Jo då, Jag vill bli gift, men jag vet inte, hur jag skall rita det.

HURU VENUS MILO MISTE SINA ARMAR.

Rörande de omständigheter, under hvilka det allmänt bekanta grekiska mästerverket Venus Milo, som utgör en af Louvremuseets dyrbaraste konstskatter, kom i fransmännens ägo, har fullklarhet förut icke rått. En tillfredsställande förklaring har nu emellertid vunnits genom de uttömmande undersökningar, som den numera aflidne grekiske arkeologen Meliakes anställt beträffande denna sak och som nyligen offentliggjorts af dennes broder, beledsagade af viktiga belysande aktstycken. I slutet af februari 1820 påträffade en bonde vid namn Demetrios Kentrotos på ön Milo, det forna Melos, under plöjning två Hermesbilder samt den ifrågavarande Afroditestatyn, som bestod af två delar. Vid samma tid låg det till Konstantinopel bestämda franska krigsskeppet "La Chevrete" för ankar i Melos, där Frankrike var representerat af vice konsuln Louis Brest. Denne utvecklade en liflig verksamhet för att förvärfa forngrekiska konstskatter till Louvremuseet i Paris, och då han fick kännedom om bondens fynd, föranstaltade han, att två af officerarna på "La Chevrete", den sedermera så bekante Dumont d'Urville och sekonden å fartyget, Matterer, finga begifva sig i land för att taga konstverket i närmare skärsådande. Mr d'Urville har efterlämnat anteckningar härom, och han skisserade äfven en afbildning af konstverket samt framhöll för vice konsuln vikten och nödvändigheten af att dess förvärfvande för franska staten blefve tryggat. Efter sin ankomst till Konstantinopel intresserade d'Urville vidare det därvarande franska sändebudet för saken och genomdref, att den dåvarande franska legationssekreteraren därstädes, de Marcellus, finge begifva sig till Melos för att förmedla fyndets förvärfvande åt Frankrike. När denne emellertid tre månader senare eller den 23 maj 1820 anlände dit med det franska fartyget "Estafette", möttes han af omständigheter, som visade sig föga gynnsamma för hans uppdrag.

Under tiden hade nämligen en grekisk präst, Ikonomos Berges Armenes, köpt bildstoden af den, som påträffat den, för att efter medgifvande af byns äldste, en mr Tatarakes, skicka den till förste tolken på den turkiska flottan i Konstantinopel, Nikosos Murusee. Och samtidigt med att de Marcellus anlände till Melos, hade man just fört konstverket ombord på det fartygs, som skulle afgå med detsamma från ön. Såsom det framgår af de Marcellus' egna anteckningar, var han vid sådant förhållande fast besluten att med våld tillägna sig konstverket. Han begaf sig ofördröjligen till vederbörande på platsen och förklarade, att han med hänsyn till att den franske vice konsuln varit den förste, som gjort ett köpeanbud å stoden, icke kunde godkänna en senare öfversenskommelse med någon annan spekulant. Han begärde vidare att tillsammans med ett antal franska officerare få taga konstverket i betraktande ombord på fartyget. Detta sökte emellertid Berges förhindra, och när fransmännen i sin båt stynde kurs mot det grekiska fartyget, hissade kaptenen på detsamma plötsligt den turkiska flaggan och gaf order om att sätta fartyget i gång.

Emellertid skulle kaptenen, som var grek, strax därpå ha kommit till insikt om sitt felgrepp och att han blifvit förd bakom ljuset af den ofvannämnda grekiske prästen. Efter långa underhandlingar skulle melierna ändligen hafva gifvit med sig och utan alla förbehåll öfverlämnat bildstoden till fransmännen, som till den, som påträffat den, betalade en tredjedel mera, än hvad Berges bjudit honom. Samma dag på aftonen skulle konstverket hafva från det grekiska fartyget förts ombord på "Estafette".

I denna framställning af de Marcellus' äro emellertid flera viktiga omständigheter rörande sakens verkliga förlopp förbigångna, hvilka Meliakes nu med stöd af andra intyg gifver en fullständig belysning. Till dessa aktstycken hör äfven en uppteckning af den ofvannämnda älderman Tatarakes, som den nedskrifvit år 1867 efter muntliga meddelanden af den bonde, som gjorde fyndet. Enligt denna urkund beslöt de Marcellus, sedan han i Melos af franske vice konsuln Brest fått sakens läge klargjort för sig, att framtaga grekiska statyn. Denna hans plan var icke främmande för medierna, och de ålade därför kaptenen på det ofvannämnda grekiska fartyget att under alla omständigheter bereda sig till motvärn. Genom det formidliga angrepp med åtföljande handgemäng, som sedan äfven verkligen gjordes af fransmännen mot det grekiska fartyget och som till och med skall hafva bragt detta i allvarsam fara, synas fransmännen hafva tillvunnit sig konstverket.

Att denna stympning härrör från just denna formliga strid om konstverket synes äfven framgå af de anteckningar, som finnas i behåll af d'Urville och Matterer rörande statyns förvärfvande åt Frankrike. Där beskrifves den funna Venusstatyn såsom hällande i högra handen ett äpple, hvilket som bekant var öfver Melos' värde tecken eller märke. När stoden sedan anlände till Paris utan armar, gaf man Berges skulden för depna stympning, då det uppgafs, att han skulle hafva släpat bilden ned till hamnen. Andra åter uppgafvo, att olyckan inträffat vid statyns nedpackning. Då Matterer år 1842 skref sin nekrolog öfver d'Urville, omnämnde han visserligen äfven fyndet af den meliska Afroditestatyn, men förtog af vissa grunder de skandalösa scener, som varit förknippade med dess förvärfvande åt fransmännen. Senare ansåg han sig dock böra i ett tillägg omnämna dem. Han berättar, att då de Marcellus 1820 med "Estafette" anlände till Melos, fann han en ofantlig människomassa samlad nere vid stranden. Då han där för ej något annat, lät han chefen på fartyget, Robert, landstiga med omkring 20 man af besättningen. Dessa erforo nu, hurusom melierna motsatte sig fyndets öfverlämnande till fransmännen. Robert befalldu nu emellertid sitt folk att helt enkelt gå och taga konstverket och föra det ned i båten. Under den strid — "battaille" — som därvid uppstod, skola fransmännen hafva gått löst på grekerna med både knytväfvar och värfvar och äfven skurit flera af dem. Det var under ett häftigt och blodigt slagsmål, som de franska matroserna tillägnade sig bildstoden och stufvade den ned i båten.

Sedan "Estafette" med den dyrbara lasten ombord anländt till Smyrna, fördes konstverket där öfver på det franska fartyget "Lionne", som förde det till Frankrike. Den 1 mars 1821 öfverlämnades Venus Milo till Ludvig XVIII.

PAXTINE

är mot smitta det mest verksamma medel, som är känt. Det renar, förebygger förruttnelse och läker all inflammation, öppnar år, eler inflammering i sleimhinnorna på hvilken som helst del af kroppen. Det är af denna orsak som det så hastigt läker inflammation i ögonen, munnen, strupen, samt näs- och blåskattar. Som ett reningsmedel för munnen och andedrätten kan det icke öfverträffas.

Mrs. W. L. Oury, Little Rock, Ark., skrifver: "Jag har begagnat Paxtine antiseptiska medel i toalettrummet i de sista fyra åren, med öfverraskande resultat. Jag betraktar det som ett tidens under i läkandet och rengöring af ögonen och ingen kvinna borde sakna det."

Paxtine är det mest lyckade medel, som en bemärkt läkare i Boston har begagnat i sin privata praktik i årat vid botandet af de mest hårdnackade fall af inflammation och ytta i sleimhinnorna på kroppens yta, och brukas nu af läkare, dentister och sjuksköter-akor, som det mest verksamma läkemedel och renande medel. Det borde finnas på hvarje kvinnas toalettbord.

Många kvinnor ha meddelat oss, att de icke ville undvara Paxtine, äfven om de hade att betala \$10 för det. Har ni försökt det? På för 50 cents hos apotekare.

Skrif efter prof till The R. Paxtine Co., Boston, Mass.

Hitkommen från Sverige:

Julrosor

1907

INNEHÅLLANDE bidrag af bl. a. Helena Nyblom, Sophie Elkan, Bertel Gripenberg, Alfred Hitchens, Olga Nyblom, Albert Thaulow, Jeppe Ankjær, Hans Aarud, Richard Berg, Price De Plane m. fl.

Pris 65 Cents, portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet. Rekvireringen torde ske snarast möjligt, enär vårt förråd är litet.

C. RASMUSSEN PUBLISHING COMPANY, 720-724 South Fourth Street, Minneapolis, Minnesota.

Nya Importerade Böcker
direkte från Sverige.

INDIANBÖCKER.

N:o 1. Indianbyn vid Ucayali.	15c
N:o 2. Puritanens blockhus.	15c
N:o 3. Död eller fången.	15c
N:o 4. Min försvunne broder.	15c
N:o 5. Indianens hämd.	15c
N:o 6. Guineafararen.	15c
N:o 7. I röda piplerans by.	15c
N:o 8. Missionsstationerna. på Karolinerna.	15c
N:o 9. Hjälfelikan från Dittmar.	15c
N:o 10. Stridsyxan och fredspipa.	15c
N:o 11. Ädel hämd af en Kana-	15c
N:o 12. Jules Gérard, Lejonjägaren.	15c
N:o 13. Chinawaru, Bergens Örn.	15c
N:o 14. Öfarnen i Eriesjön.	15c
N:o 15. På prärien.	15c
N:o 16. Daniel Boon, Den förste nybyggaren i Kentucky.	15c
N:o 17. Kazikernas dödsgrift.	15c
N:o 18. Minneleri, hoppande fö-	15c
N:o 19. Kejser Napoleons spion.	15c
N:o 20. Piraten.	15c
N:o 21. Flykten genom ursko-	15c
N:o 22. Tåget genom del Nort-	15c

NYA DETEKTIVHISTORIER

Förbrytare och detektiver.

N:o 1. Ett mystiskt dynamit-	10c
N:o 2. Detektiven Schuman och	10c
N:o 3. Slottet Windermores gå-	10c
N:o 4. En hemlighetsfull förbry-	10c
N:o 5. San Franciscos röfvar-	10c
N:o 6. Kassarinnet på Cirkus.	10c
N:o 7. Rånmordet på Stortea-	10c
N:o 8. Ett mystiskt inbrott.	10c
N:o 9. Järnvägsdetektiven Thor-	10c
N:o 10. En förbrytarjakt öfvan	10c
N:o 11. Detektiven Mac Mun-	10c
N:o 12. Attentatet mot General-	10c
N:o 13. Ett äfventyr på Pacific-	10c
N:o 14. Förbrytarbandet.	10c
N:o 15. Mordet på Pampas.	10c
N:o 16. Detektiven Felix Bour-	10c
N:o 17. Detektiven Frank Ni-	10c
N:o 18. Förbrytarne i kolgruf-	10c
N:o 19. Detektiven Schuyler och	10c
N:o 20. Detektiven Feodor We-	10c
N:o 21. Detektiv Karl Steinhoff	10c
N:o 22. Detektiv Edgar Clifford	10c
N:o 23. Detektiv Josef Homann	10c
N:o 24. Detektiv Josef Schuyler	10c
N:o 25. Detektiv James Rogger	10c
N:o 26. Detektiv Fred Davis och	10c
N:o 27. Detektiv Jose Carreras	10c

Ofvanstående böcker sändas portofritt vid insändande af beloppet till

C. RASMUSSEN PUB. CO., 720-724 5th St., MINNEAPOLIS, MINN.

N:o 28. Detektiv Martin Lorenz och Valparaiso banditer... 10c
Hvarje häfte innehåller öfver 60 sidor och är häftadt i färgtryckt omslag.

Carolins minne. Historisk roman från Carl XII:s tid af Wilhelm Granath. Med taltiska originalillustrationer af P. Hedman. 792 sid. Inb... \$1.25

Från Kallö fångtorn till Stockholms konungaborg. Berättelser från Gustaf Vasas yngre dagar af Lodbrok. Med teckningar af D. Ljungdahl... 35c

Kristian II Tyrann och Jörgen Kock. Historisk novell af Lodbrok. Med teckningar af D. Ljungdahl... 25c

Gustaf II Adolf och Ebba Brahe. En kärlekssaga från forna tider. Historisk berättelse af Lodbrok. Med teckningar af D. Ljungdahl... 35c

Drottning Margaretha Historisk Elegant klotband... 70c

Bröderna Grimms Sagor, urval, illustrerade af Arthur Sjögren. Med 38 kolorerade illustrationer. Kartonerad. Kvartformat... 70c

Den hvitklädda kvinnan. Roman af Wilkie Collins. 2 delar. 855 sidor... 70c

Hjortdöden. Roman fr. indian- och jagarlivet i Amerika af J. F. Cooper. Med många, delvis kolorer. illustrationer. 240 sidor. Clothband... 50c

En vandring i naturen, af C. F. Med illustrationer. 122 sidor. Kartonerad... 25c

August Strindberg. Röda rummet... 30c
—Nya riket... 30c
—Utopier i verkligheten... 30c
—Hemsöborna... 30c
—Skärkallslif... 30c

August Blanches Berättelser. Illustrerade af framstående svenska konstnärer såsom Carl Larsson, Bruno Liljefors m. fl. Hyrskuskens berättelser... 50c

—En skådespelares berättelser... 50c
—En prestmans berättelser... 50c
—Tafel och berättelser... 50c
—Berättelser ur Stockholmsliv... 50c

Ned med vapnen. Af Bertha von Suttner. Ny fullständig upplaga. Inbunden i vackert klotband... 60c

Raskolnikow. Roman ur ryska samhällslivet af Fedor Dostojevski. Två delar. Inbunden pr del... 60c

Bebodda världar. Af Camille Flammarion. Med ett porträtt och 16 sidor illustrationer. (Öfversättning af Tom Wilson från originalets 38:e upplaga. Inbunden pr del... 60c

Kvinnan på 30 år. Roman af Honore de Balzac. Med ett porträtt. Inbunden... 60c

Sängernas bok. Af Heinrich Heine. Öfversättning af Alfred Victorin. Med 2:ne porträtt af författaren. Inbunden... 60c

Huckleberry Finns äfventyr. Af Mark Twain. Öfversättning af Tom Wilson. Med författarens porträtt. Inbunden... 60c

Abrahams offer. Roman från Boerkriget af Gustaf Janson. Med författarens porträtt. Inbunden... 60c